

LJUDSKA POLAZNA NAČELA PRIRODE

1. UVOD U STANJE ČOVJEKA

Danas živimo u društvu koje čovjeka ne navodi na to da razumom samog sebe upoznaje i zatim njeguje odluke koje je za sebe donio, već ga zbog toga što u svojim rukama želi imati kontrolu smjera u kojem će se ono kretati prisiljava da se izgradi unutar kategorije koju je ono za njega prije njegovog rođenja stvorilo. Ovakvo stanje društva stvara pojedinačne osobe koje djeluju na temelju rascjepa svojih psiholoških svjetova, a koji su nastali zbog toga što im od strane vladajuće društvene strukture nije dopušteno da ne djeluju na one načine za koje znaju da ne idu u skladu s njima.

Čovjek ne mora u potpunosti, a niti do izvjesne mjere, samog sebe razumski znati kako bi znao koji način života ne ide u skladu s njim, a to rasvjetljava činjenicu da veću moć nad njim od njegovog razuma ima njegova intuicija. Kada čovjek zna da nešto ne odgovara njegovom psihološkom svijetu i prije nego je samog sebe do izvjesne mjere razumski upoznao, tu je na djelu njegova sposobnost za intuiciju koja mu je urođena, a koja s njim ne surađuje putem riječi, već osjećaja, i koja je u izravnom dodiru sa od prirode proizvedenim intuitivnim znanjem koje je u njega postavljeno njegovim postankom. On to znanje dobiva iz prirode po principu toga što je njegovo tijelo jedna vrsta njezinog očitovanja, a čovjekovo djelovanje u skladu s njegovom intuicijom znači objavu prirode. Preko svoje sposobnosti za intuiciju čovjek jedino može otkriti to znanje koje se cijelo vrijeme njegovog postojanja već u njemu nalazi, a jedino kada ga otkrije ga može dohvatiti što znači i dohvatiti vlastitu istinu te djelovati po njegovim načelima. Kada ga se dohvati, tada ga čovjek kroz sebi urođenu sposobnost proizvođenja proizvodi u nešto osjetilima dohvatljivo, jezikom ga obilježava i stavlja u kategoriju.

Ako čovjek ima tijelo, to nužno znači da ima intuiciju. Pošto mu priroda ovu sposobnost daje time što je ono jedna vrsta njezinog očitovanja, to znači da je on do izvjesne mjere već prije svojeg očitovanja morao postojati, a to je činio u obliku duše koja se pojavom u ovozemaljskoj prirodi otjelovila i koja je prije svojeg otjelovljivanja bila jedno s prirodom. Ako bi se samo dušom otjelovilo njegovo tijelo, tada bi on bio bezlična masa, no on to nije što znači da je totalitet onoga što njega kao biće čini morao postojati prije nego je krenuo postojati kao čovjek. Prema tome, iz prirode ne proizlazi samo njegovo tijelo, već tijelo kao otjelovljena duša, intuicija i razum koji svi zajedno čine pojedinačnog čovjeka, no to čine u različitim redovima. Duša je ono što pojedinačnu osobu čini upravo tom osobom, a ne nekom drugom, no iako je svaki čovjek koji postoji otjelovljena duša, nije svaki taj čovjek ista otjelovljena duša, već je svaki pojedinačni ona duša koja je bila predodređena da se u obliku baš tog jednog čovjeka otjelovi. Jednom kada ljudsko tijelo umre, tada se duša koja je bila u obliku njega otjelovljena vraća u prvu prirodu gdje joj priroda daje nove naputke za novo otjelovljivanje te se zatim kreće opet otjelovljivati u obliku drugog ljudskog tijela. Od duše su čovjekovi intuicija i razum drugačije i oni ga čine u drugom i trećem redu, no ona ih u njihovom izgledu i postojanju neprestano podupire, daje im snagu za život. Ona čovjeku nije urođena, već je ono bez čijeg postojanja ne bi bilo ni njega, dok su mu intuicija i razum urođeni jer ako mu ne bi bili tada on ne bi bio ljudsko biće. Intuiciju i razum dobiva otjelovljenjem duše kako bi pomoću njih priroda sebe kroz njega objavila i time oživjela. Iako proizlaze iz prve vrhovne prirode, oni su do jedne mjere isto kao i ono zbog prisustva u ljudskom tijelu od nje udaljeni. Oni su u njemu samo njezini ostaci jer su previše prilagođeni njegovom izgledu i predodređenim načinima djelovanja što znači da više imaju veze s time kako ono izgleda i djeluje, nego s prvom vrhovnom prirodom samom.

Ono jedino izravno, istinsko i u punom smislu riječi što se od prve vrhovne prirode u čovjeku nalazi je od nje proizvedeno intuitivno znanje koje je dobio time što je njegovo tijelo otjelovljena duša. Zato što je otjelovljena to znači da je u potpunosti odvojena od prve vrhovne prirode s kojom čovjek prema tome ne može biti u dodiru putem svojeg tijela. Zbog toga je vrhovna priroda njegovim postankom u njega postavila od nje proizvedeno intuitivno znanje koje je svojim u njemu očitovanjem za sobom donijela da putem njega čovjek bude u izravnom dodiru s njom što je potrebno kako bi se mogao izvesti

proces njezine objave. To intuitivno znanje se u čovjeku nalazi od istog trenutka od kojeg on krene postojati kao tijelo, a kada ga u sebi dohvati tada se dobiva izravan dodir s prirodom u kojoj je postojao prije svojeg otjelovljenja u ovozemaljskoj prirodi.

Intuicija je čovjekova sposobnost koja se u njemu od njegovog rođenja tijekom odrastanja nalazi u različitim stupnjevima moći, dok se intuitivno znanje proizvedeno od prirode u čovjeku nalazi u jednom nepromijenjenom obliku od onog trenutka od kojeg krene postojati kao tijelo. Zbog prisustva sposobnosti za razum se u njemu događa da svoju sposobnost za intuiciju potiskuje pri čemu u svojem djelovanju daje prednost onome što u sebe prima putem razuma. To je stanje koje nastaje zbog istovremenog prisustva i razuma i intuicije u njemu. To ne znači da razum ima veću moć nad njim, već samo da se zbog njegovog tijela koje je prilagođeno ovozemaljskoj prirodi može lakše poistovjetiti s onim informacijama koje putem njega prima iz ovozemaljske prirode u svoje također ovozemaljsko tijelo. Kada čovjek u svojem djelovanju daje prednost onome što u sebe prima putem razuma, to znači da, zbog toga što razum jedino ima ulogu u trodimenzionalnom ovozemaljskom životu, zapravo daje prednost vanjskim ovozemaljskim utjecajima nad onim što mu govori intuicija. To nužno ne znači nešto loše za njega, ali može veoma lako preći u nešto loše koje može postati takvim ako se čovjek u svojem djelovanju isključivo podvrgava vanjskim utjecajima.

Čovjek, kako bi mogao biti uravnoteženo funkcionirajući stanovnik Zemlje, treba u svojem djelovanju do jedne mjere davati prednost svojem razumu, ali ono, kako bi se njegovo uravnoteženo djelovanje očuvalo, ne smije preći granicu gdje bi on sebe podvrgavao utjecajima svega oko sebe nauštrb integriteta svojeg bića. Čovjek kao intuitivno i razumsko biće istinski može procvjetati jedino kada razum podvrgne svojoj intuiciji, a zato što je intuicija u dodiru sa od prirode proizvedenim intuitivnim znanjem, to znači da zapravo to znanje oblikuje njegov razum. Ovo ne znači da se razum kao sposobnost po važnosti za izgradnju vlastitog bića stavlja ispod intuicije, već da se podvrgavanjem njega njoj njoj da glavna uloga u njegovom razvoju. To je podvrgavanje razuma intuiciji kao njegovo nadilaženje iste u kojem prvotnu ulogu u stvaranju ljudskog bića ima intuicija. To se može na ispravan način dogoditi jedino kada je intuicija u dodiru sa u pojedinačnom čovjeku prisutnim prirodnim intuitivnim znanjem, odnosno čovjekovo tijelo pretpostavlja postojanje intuicije, ali ona nije uvijek korištena na način na koji će čovjek pomoću nje zaista u sebi otkriti to znanje. Tu se ne može govoriti o krivom korištenju vlastite sposobnosti za intuiciju u punom smislu riječi, već o oštećenoj mogućnosti za njezino korištenje ili njezinom potiskivanju u vlastitom djelovanju zato što jednom kada je intuicija korištena u punom smislu riječi ona uvijek dovodi do dodira sa od prirode proizvedenim intuitivnim znanjem. Ne može se dakle ne znati kako da se ona koristi, nego se samo može pomoću razuma oštetiti mogućnost za njezino korištenje ili ju se može potiskivati.

Korištenje razuma može biti ispravno i pogrešno. Razum se ispravno koristi ako se usmjerava upoznavanju sebe na onaj način na koji nam intuicija to govori, dok se koristi pogrešno ako se ne usmjerava upoznavanju sebe na onaj način na koji nam intuicija to govori ili ako se u potpunosti podvrgne vanjskim utjecajima. Ako u čovjeku postoji sposobnost za razum, to ne znači da će ju on nužno na ispravan način koristiti, odnosno tako da pomoću intuicije stvori ravnotežu svojeg psihološkog svijeta. Upravo to je slika krhkosti razuma i lake mogućnosti manipuliranja istim od strane nekog njemu vanjskog entiteta.

2. POČETAK ISKRIVLJAVANJA STANJA ČOVJEKA

Razum je čovjeku urođena sposobnost pa zbog toga on od mogućnosti njegovog korištenja ne može pobjeći, ali ga može na krivi način koristiti te se ovdje za razliku od intuicije može govoriti o njegovom krivom korištenju u punom smislu tih riječi. To krivo korištenje se očituje u nestabilnosti vlastitog psihološkog svijeta zbog nemogućnosti intuicije u ovom slučaju da uz pomoć razuma objavu prirode kroz čovjeka dovede na vidjelo. Razum poduprt intuicijom može biti ispravno ili pogrešno korišten, dok je isključivo djelovanje putem razuma uz potiskivanje sposobnosti za intuiciju uvijek krivo.

Razum i intuicija su neraskidivo povezani, a to je stanje stvari u kojem korištenje razuma čovjeka nužno udaljuje od korištenja svoje sposobnosti za intuiciju. Čovjek sebe prvo objašnjava kroz svoju sposobnost za razum zato što se s njim zbog njegove ovozemaljske prirode koja nalikuje prirodi njegovog ovozemaljskog tijela prije poistovjećuje nego sa intuicijom koja je povezana sa od prirode proizvedenim intuitivnim znanjem koje nije ovozemaljsko pa se zbog toga na prvu čini nejasno i nepoznato ljudskom tijelu. Ako je čovjek udaljen od korištenja intuicije, to znači da je udaljen i od mogućnosti dohvaćanja vlastite istine, a njegova istina je jedino onaj način na koji se priroda kroz njega objavljuje kada dohvati u sebi prisutno prirodno intuitivno znanje. Razum je prema tome onaj dio konstrukcije ljudskog bića koji mu predstavlja prepreku istinskom korištenju njegove sposobnosti za intuiciju, a to čini i kada je korišten na ispravan i pogrešan način. On je prepreka korištenju intuicije u oba slučaja zbog njegove niske, zemaljske prirode s kojom se čovjek koji posjeduje tijelo prilagođeno životu u ovozemaljskoj prirodi prije poistovjećuje nego sa svojom intuicijom. Zbog toga je on bolje upoznat sa svojim razumom i mogućim načinima njegovog djelovanja i korištenja od svoje intuicije i načinima njezinog.

Veća upoznatost sa svojim razumom je kod čovjeka dodatno produbljena time što živimo u društvu koje ga od rođenja navodi da u razumijevanju sebe i svega oko sebe prvotno koristi razum. Čovjeku zbog dijeljene prirode od sebe bez vanjskih utjecaja dolazi da u svojem djelovanju na Zemlji prednost daje svojem razumu te je upravo to činjenica koja je podloga stvaranju pomutnje u vezi vlastitog identiteta dodatno produbljena navođenjem od sebi vanjskih entiteta da u svojim djelovanjima pretjerano koristi svoj razum što ga zatim još više udaljava od korištenja njegove intuicije putem koje jedino može dohvatiti svoju istinu. Kada kažem vanjski entitet tada mislim na bilo koju od pojedinačnog čovjeka odijeljenu osobu ili grupu ljudi koji djeluju na način koji učvršćuje napore vladajuće društvene strukture u tome da čovjek razum postavi na vrh onoga što će usmjeravati njegovo djelovanje. Ti naponi su toliko uznapredovali da su stvorili suvremeno društvo koje je temeljeno na emotivnoj hladnoći i udaljenosti. To je stanje društva koje stvara primat razuma u djelovanju ljudskog bića – primat one čovjekove sposobnosti koja u obzir ne uzima čovjekovu intuitivnu, emotivnu i toplu stranu.

Treba naučiti kako prevladati mogućnost koju razum ima da preplavi čovjekovo djelovanje zato što se tek iza zastora razuma kriju istine svakog pojedinačnog ljudskog bića – ljudskosti koju svi dijelimo i svrhe koju svatko od nas pronalazi za sebe – i dublje istine svemira. Čovjekova mogućnost dohvaćanja prirodnog intuitivnog znanja putem svoje intuicije je objava prirode i jedini način na koji on dolazi do svoje svrhe koja se u zbilju zatim preoblikuje proizvođenjem, no samo ju pronaći ne znači da će se ona kao takva u punini ostvariti. Dohvaćanje tog znanja će biti beskorisno ukoliko čovjek načinom življenja svojeg života sebe uz pomoć razuma ne posveti ostvarivanju svoje svrhe. Kada kažem uz pomoć razuma tada mislim na činjenicu da je razum ono što čovjeku daje slobodnu volju da samom sebi odredi kako će njegov život izgledati. Jedino uz njegovu pomoć će čovjek moći samom sebi stvoriti stanje svojeg života u kojem će svoju svrhu moći u zbilju preoblikovati proizvođenjem. Razum i intuicija trebaju unutar čovjeka uravnoteženo djelovati kako bi on uspio stvoriti put putem kojeg će krenuti u svrhu ostvarivanja svoje svrhe. Bilo što što u čovjekovom djelovanju odstupa od mogućnosti za stvaranje tog puta dovodi do emotivne nestabilnosti unutar njega koja zatim dovodi do stanja stvari u kojem čovjek uopće ne živi svoj potencijal.

Priroda se kroz čovjeka očituje na način da mu je dala mogućnost proizvodnje u skladu s onime što mu je kao urođenim učinila da ima želju to razumjeti. To znači da čovjek kad stvara, on ne stvara sa polazne točke razumijevanja prirode po sebi, već sa polazne točke razumijevanja spomenutog urođenog dijela sebe, a koji se čini osjetilima dohvatljivim tako što bude preoblikovan u proizvod. Kada kažem proizvod tada ne mislim samo na materijalni proizvod, već i na zapisane misli, izgovorene riječi, odsvirani glazbeni instrument itd. Pod riječju proizvod mislim na svaku vrstu usmenog, pismenog, umjetničkog, prirodnoznanstvenog i tehničkog izražavanja koje proizlazi iz čovjeka. Sve ove vrste proizvođenja su zapravo najveća prepreka u čovjekovom razumijevanju prirode zato što ona po sebi nije na ovaj način kategorizirana. Priroda je uvijek samo jedna i svugdje jednaka. Čovjek je taj koji radi sebi kao

pojedinačnoj osobi svojstvenih urođenih želja za razumijevanjem pojedinog dijela prirode i tjelesne ograničenosti nju dijeli na različita polja u okviru kojih u skladu sa željama i tjelesnom ograničenosti proizvodi, a onda kada ih tako podijeli, on sebe još više udaljuje od prirode zato što ona nije kategorizirana na način na koji ju ima potrebe kategorizirati kada ju preoblikuje u proizvod.

Nije potrebno sebe razumski znati kako bismo znali što ne ide u skladu s nama, no u ovom slučaju govorimo o razumijevanju sebe putem intuicije u svojem nerazvijenom obliku. Ona oduvijek u nama postoji, ali ne postoji oduvijek u svojem razvijenom obliku. Na svojem najnižem stupnju je ona jedno s čovjekom i ne postoji u obliku u kojem bi mu pomoću nje mogla biti objelodanjivana priroda čije je očitovanje. Intuicija se kao sposobnost razvija jedino ako čovjek pomoću razuma sebe posveti saznavanju sebe na onaj način na koji mu je ona to rekla. To znači da čovjek može istinski djelovati prema glasu svoje intuicije, i time sve više upoznavati sebe, samo ako ju sluša. To slušanje nje će zatim dovesti do njezinog sve većeg jačanja i čovjekovog sve većeg djelovanja u skladu sa u sebi prisutnim od prirode proizvedenim intuitivnim znanjem koje će zatim predstavljati njegovu istinu i objavu prirode. Intuicija se ili sluša ili ne. Ako se ne sluša, tada u čovjeku postoji primat razuma, a ako se sluša, tada on prvotno djeluje prema njegovoj istini – prirodnom intuitivnom znanju – koju je dohvatio uz pomoć ispravnog korištenja svojeg razuma. U čovjeku moraju njegove sposobnosti za razum i intuiciju uravnoteženo djelovati kako bi njegov psihološki svijet mogao biti stabilan, iako kada govorimo o djelovanju u kojem prvotno slušamo vlastitu intuiciju, tada se uz djelovanje intuicije govori i o djelovanju razuma zato što njezina uloga neće moći istinski biti provedena u djelo ako se pomoću razuma čovjek ne posveti njezinom razvoju.

Priroda ne može stvoriti čovjeka kao svoje očitovanje po nečemu što nije istina pa je zbog toga njegovo biće izjednačeno s istinom, a shodno tome je objava prirode kroz čovjeka isto istina. Priroda je sama po sebi vrhovna istina, no svako njezino očitovanje u obliku tijela koje postoji na Zemlji u sebi sadrži tu istinu samo do jedne mjere. Zato što je svako to tijelo proizašlo iz prirode ono je partikularno – nije u potpunosti sljubljeno s njom te mora u sebi sadržavati još samo sebi svojstvenu istinu, no tu istinu podupire ova vrhovna istina bez koje ona ne bi mogla postojati. Čovjek i kroz njega objavljena priroda su prema tome partikularna istina, a to znači da se priroda u svojoj cjelini ne može objaviti samo kroz jednog čovjeka.

Kada govorimo o ispravnom ili pogrešnom korištenju razuma, to znači da sama sposobnost za razum ne počiva na istini. Ako bi u svakom pojedinačnom čovjeku bio uvijek i samo uvijek ispravno korišten, jedino tada bi značilo da ona počiva na istini. Razum je u čovjeku prilagođen životu na Zemlji što znači da on ne sadrži istinu prve vrhovne prirode u svojoj cjelini, već zato što je on od nje zbog prisustva u čovjekovom tijelu udaljen, sadrži samo neke njezine naznake. Isključivo ovozemaljske pojave su veoma krhke u svojem postojanju zbog toga što su svojim postankom nastale kao udaljene od vrhovne prirodne istine. Od onih pojava koje nisu oku vidljive to je razum, dok od onih koje jesu to je tijelo. Razum i tijelo ne bi bili veoma krhki jedino ako bi na ovozemaljskoj prirodi postojali kao sljubljeni sa vrhovnom prirodom iz koje su nastali i koja je jedina od svega što postoji uvijek-postojeća, nikada neće propasti, nikada nije nastala niti će nestati i svemu što postoji daje život. Nije moguće da oni na Zemlji postoje kao takvi pa su zbog toga upravo suprotno od vrhovne prirode veoma krhki.

Zato što postoji mogućnost za neispravno korištenje razuma, to znači da su njegov izgled i primjena u najvećoj, ali ne potpunoj, mjeri povezani s čovjekom samim te zato što postoji mogućnost za njegovo ispravno korištenje znači da u njemu postoje neke naznake prve vrhovne prirode. Razum je čovjekova sposobnost koja mu je isto kao i sposobnost za intuiciju urođena postankom iz prirode, ali mu je urođena s namjerom da ga od nje udalji za razliku od sposobnosti za intuiciju koja mu je urođena da ga s njom spoji. Zato što je čovjek zbog svoje sposobnosti za razum udaljen od prirode, to znači da je jedino on kao pojedinačna osoba taj koji u svojim rukama ima njegov razvoj, oblikovanje i način primjene, odnosno jedino se u rukama pojedinačne osobe nalazi mogućnost za razvoj, oblikovanje i način primjene njezinog razuma te mogućnost za utjecaj na razvoj i oblikovanje razuma u drugim ljudima.

Osim što ova činjenica ima ulogu u čovjekovom intelektualnom razvoju, ona zbog toga što je razumom čovjek udaljen od prirode ima ulogu i u čovjekovom djelovanju koje je u potpunosti slobodno, a kao takvo omogućeno slobodnom voljom. Razum je u čovjeku kapacitet za prazan prostor koji kao takav treba biti razvijen, inače će u protivnom biti nemoćan i beskoristan. O intuiciji se ne može na ovaj način govoriti zato što je ona sposobnost koja čovjeka približava prirodi pa je potreban sasvim drugačiji skup vještina kako bi ona bila ispravno korištena, no i onda kada se govori o razvijenoj sposobnosti za intuiciju se zapravo govori o ispravnom korištenju razuma u upoznavanju sebe jer ona kao moć ne bi rasla ako čovjek ne bi samog sebe posvetio upoznavanju sebe pomoću razuma. Ona prema tome nije sposobnost koja je poput njega isprazna. Ona već i u svojem nerazvijenom obliku nosi određenu moć što se za razum uopće ne može reći.

3. ČOVJEKOVA NAGNUĆA ZA ISKRIVLJAVANJEM DIJELOVA KONSTRUKCIJE SVOJEG BIĆA JER BORAVI U KRHKOM ZEMALJSKOM TIJELU PRETJERANO NAGLAŠENA UTJECAJEM DRUŠTVA

U drugom odjeljku ovog rada sam dala pregled stanja čovjeka koje pokazuje da samo supostojanje razuma i intuicije u njemu dovodi do nesporazuma u vezi njegovog razumijevanja sebe. To sam ponajprije htjela naglasiti dijelom u kojem sam objasnila da razum bilo da je korišten na ispravan ili pogrešan način predstavlja prepreku u korištenju intuicije što zapravo znači prepreku u dohvaćanju vlastite istine. Od sposobnosti za razum nikada nećemo moći pobjeći jer ako ju ne bismo imali tada ne bismo bili ovozemaljska bića, no možemo vježbom i razumijevanjem načina na koji nas društvo u kojem živimo odmalena oblikuje onemogućiti razumu da nas preplavljuje u djelovanju pa shodno tome u svojem djelovanju više koristiti intuiciju, a to znači više djelovati u skladu sa svojom istinom.

Priroda je čovjeka u jednom dijelu njega udaljila od nje zato što je htjela da se u tom kapacitetu zbog kojeg ima mogućnost za slobodno djelovanje okrene prema njoj, dohvati ju i krene ju promatrati, a ona kroz njezine objave sebe kroz njegova promatranja krene oživljavati. Priroda bez čovjeka ne postoji. On je njoj sa svojom sposobnosti za razum potreban kako bi ju njome dohvatio, opisao i time joj dao život. Primjerice, postoji li Sunce ukoliko ga čovjek ne bi pomoću svemirskih sondi ili teleskopa istražio? Ukoliko ne bi bilo čovjeka koji bi ga imao mogućnosti istražiti, tada ono ne bi postojalo i to zato što ne bi bilo opisano. Pokušajmo zamisliti kako bi totalitet svega što jest izgledao ukoliko ne bi bilo čovjeka koji bi mu svojim opisima istog dao život. Tada bi bio u potpunom mraku. Sunce kao središte našeg Sunčevog sustava, voda ili bilo koja druga sastavnica prirode bi postojali, ali bi u tom slučaju bili bezlična masa. Nakon što je čovjek do jedne mjere pomoću svemirskih sondi i teleskopa istražio Sunce, mi smo zbog toga dobili razumijevanje načina na koji ono djeluje i kako zaista izgleda, a zato što smo mi jedna vrsta očitovanja prirode to znači da je priroda sama dobila razumijevanje toga kako Sunce djeluje i izgleda. Dakle, ukoliko ne bi bilo čovjeka koji bi pomoću sebi svojstvene sposobnosti za jezik opisao informacije dobivene od svemirskih sondi i teleskopa u vezi toga kako Sunce djeluje i izgleda, tada ono ne bi bilo Sunce koje je svemirsko tijelo određene veličine i stvara energiju pomoću nuklearne fuzije, već bi bilo samo neka kružnica na nebu koja je žute boje i iz koje isijava svjetlost. (Stvarna boja nebeskog tijela Sunca je bijela). U potonjem slučaju prethodne tvrdnje se ne može reći da Sunce postoji, već da postoji neka kružnica na nebu koja je žute boje i iz koje isijava svjetlost, što kad govorim o tome također zvuči kao opis Sunca, ali on to nije u pravom smislu riječi. On je pseudo-opis koji se ne tiče Sunca kao objektivno postojećeg svemirskog tijela, već čovjeka čija sposobnost za razum nije razvijena do mjere u kojoj ju on na ispravan način zajedno sa svojom intuicijom koristi u razumijevanju sebe. Pogrešno razumijevanje svega ili nečega oko sebe jedino proizlazi iz pogrešne slike sebe, odnosno pogrešnog razumijevanja sebe. To bi u ovom primjeru značilo da ukoliko čovjek pogrešno razumije sebe on nikada neće doći do točke u kojoj će imati dovoljno znanja za izgradnju svemirske sonde ili teleskopa, dok ukoliko se ispravno razumije, to znači da ispravno koristi svoj razum usred čega mu jača sposobnost za intuiciju, a to opet znači da on sebe posvećuje razumijevanju znanja koje bi mu omogućilo izradu svemirske sonde ili teleskopa, odnosno posvećen je preoblikovanju svoje svrhe – istraživanja svemira – u proizvod jer u svojem djelovanju sluša svoju intuiciju.

Korištenje razuma u kojem se isključivo on koristi kao sredstvo razumijevanja sebe bez ikakvog utjecaja intuicije što jedino može značiti da se ona potiskuje, a ne da zaista ne postoji, znači da će kroz ovaj način čovjek sebe uvijek i samo uvijek krivo razumijevati što se može dogoditi zbog krhkosti razuma i njegove podložnosti vanjskim utjecajima zbog čega je nečemu izvan čovjeka jako lako da mu se nametne kao vodič u životu. Ukoliko on djeluje na ovaj način, on će uvijek i samo uvijek misliti da je njegova istina ono što to ona nije. Ovaj način djelovanja u njemu dovodi do rascjepa njegovog psihološkog svijeta – kada ne djeluje prema svojoj istini, nego onome što je u sebe prihvatio kroz svoj razum i još mu k tome nije dozvoljeno da djeluje prema svojoj istini i prisiljava ga se da djeluje prema onome što je u sebe prihvatio kroz svoj razum. Nadalje ću se u radu osvrnuti samo na ovaj iskrivljeni način korištenja vlastite sposobnosti za razum koja nužno dolazi zajedno sa potiskivanjem vlastite sposobnosti za intuiciju i davanja bilo kakvog utjecaja njoj u razvoju svojeg bića zato što je to stanje koje u čovjeku stvara kapitalističko društvo u kojem danas živimo.

Kada čovjek sebe razumijeva koristeći samo svoj razum to znači da svoje djelovanje kroji prema vanjskim utjecajima i tada on nikada neće stupiti u dodir sa od prirode proizvedenim intuitivnim znanjem koje se u njemu nalazi i to zato što u ovom slučaju niti ne zna da ono u njemu postoji. On nije svjestan toga da u ovom slučaju ne djeluje prema svojoj istini zato što ga je djelovanje potaknuto razumom toliko obuzelo da ne vidi ništa osim njega. To se događa zato što su mu vanjski utjecaji do jedne mjere oštetili mogućnost korištenja intuicije ili ga navodili da ju potiskuje, jer ako bi djelovao prema onome što mu je intuicija rekla, tada bi ih odbio uklopiti u svoje načine djelovanja. Zbog toga vanjski utjecaji ne trpe bilo kojeg čovjeka koji djeluje prema glasu svoje intuicije jer bi to značilo da bi odbio biti njihov rob. Razum je iznimno krhak i trom – to su njegove dvije karakteristike koje su čovjekova najveća slabost i čine tanku crtu između toga hoće li biti rob vanjskim utjecajima ili ne, ali treba zapamtiti da on nije jedini dio konstrukcije čovjekovog bića. Uz njega postoji i intuicija koja je u suvremenom društvu kod prosječnog čovjeka izrazito potisnuta ili mu je do izrazite mjere oštećena mogućnost njezinog korištenja u vlastitom djelovanju. Vladajuća društvena struktura ga na taj način oblikuje zato što želi normalizirati činjenicu da čovjek sebe razumijeva jedino kroz razum koji je krhak pa će ga zbog toga lako moći oblikovati prema informacijama koje je u sebe primio od izvan sebe. To se nikada ne bi dogodilo ako bi čovjek prvotno djelovao na temelju svoje intuicije zato što bi tada jasno znao svoju istinu pa prema tome i koji vanjski utjecaji ne idu u skladu s njom.

a) TOČNI PRIMJERI PRETJERANOG NAGLAŠAVANJA NESPORAZUMA U ČOVJEKU DO KOJEG DOVODI ISTOVREMENO POSTOJANJE I RAZUMA I INTUICIJE

Prije svega je potrebno reći da je društvo u kojem danas živimo i ono koje od izvana oblikuje ljudsko ponašanje društvo kasnog kapitalizma, a to znači da ono mora postojati samo na jedan određeni način kako bi kao takvo moglo osigurati svoje održanje. Ovo mora biti prva misao u bilo kakvim razradama načina postojanja suvremenog društva i ponašanja suvremenog čovjeka zato što je kasni kapitalizam, kako bi sebe mogao održati na životu, trebao pustiti i pustio je svoje krakove u sve postojeće pore društvenog života i osobne živote svih ljudi koji na Zemlji postoje. On svoje održanje osigurava tako što ljude od njihovih rođenja navodi da sebe grade unutar kategorija koje je on za njih stvorio. Ukoliko bi ljudima dopustio slobodan razvoj, to bi jedino moglo imati pogubne posljedice na njegovo održanje jer se tada ne bi izgradili unutar kategorija zato što bi u tom slučaju djelovali prema glasu svoje intuicije, a ne kategoriji koja im je nametnuta izvana. Ljudi kao pojedinačne osobe ne znaju kako same sebe definirati jer žive u društvu koje njihovim bićima nameće svakakve kategorije koje ne idu u skladu s onime što oni unutar sebe jesu. Ono ih ne navodi da upoznaju same sebe, već im predodređuje što trebaju biti, zato što je zbog svoje nestabilne strukture prožeto dubokim strahom da ako ljudi same sebe upoznaju da će razotkriti njegovu unutarnju trulež i time onemogućiti njegovo postojanje. Društvo kasnog kapitalizma nije temeljeno na istini, dok upoznavanje samog sebe je. Posvetiti samog sebe upoznavanju sebe znači posvetiti samog sebe dolasku do svoje istine koja zatim omogućuje viđenje istine svih ljudi i svega ostalog oko sebe, a to ne ide u skladu s društvom kasnog kapitalizma koje je izgrađeno na lažima, korupciji, manipulacijama i prikrivanju i patologizaciji ljudskosti.

U kapitalizmu je fokus stavljen na one ljude koji sudjeluju u njegovom nastanku i one koji sudjeluju u njegovom održanju. Oni ljudi koji sudjeluju u njegovom nastanku su kapitalist sa svojom emotivnom nestabilnosti i radnik koji je obični smrtnik kojeg kapitalist izrabljuje kako bi preko njegovih leđa zgrnuo čim više profita. Oni ljudi koji sudjeluju u njegovom održanju su obični svakodnevni ljudi koji nisu izravno povezani sa kapitalistom, ali su sebe izgradili unutar kategorije koju im je kapitalizam rođenjem nametnuo. Ljudi u ovoj domeni društva su oni ljudi koji su postali žrtvama duboko prodirućih krakova kapitalističke hobotnice koja ih je pustila u sve pore društva. Te kategorije u kojima se običan čovjek koji nije izravno povezan sa kapitalistom izgradio su izrod kapitalista koji prema njima prvo određuje i kontrolira svoj odnos s radnikom kojeg izrabljuje. Ako se karakteristike tog odnosa ne bi prelijale u sve pore društva, tada bi postojala mogućnost da će se čovjek koji u ovakvom odnosu kapitalista i radnika vidi nešto pogrešno protiv njega usprotiviti. Kada je ova matrica odnosa prenesena u društvo općenito i nalazi se tamo gdje nema nikakve vrste radnog odnosa među ljudima poput primjerice u prijateljstvima ili među ljudima povezanim krvnim srodstvom, tada se izrabljivačko ponašanje prema drugoj osobi i prisiljavanje te druge osobe da se protiv njega ne pobuni normalizira. U kapitalističkom društvu je izrabljivanje druge osobe u svakom njegovom kutku normalizirano. To je kapitalizam drugog stupnja koji nema izravne veze sa kapitalizmom kao ekonomskim sustavom, ali je stvoren kako bi normalizirao izrabljivački karakter kapitalizma prvog stupnja i time oslijepio običnog čovjeka za viđenje njegovog istinskog karaktera koji se objelodanjuje samo između kapitalista i radnika kojeg izrabljuje.

Zbog toga što je kasni kapitalizam pustio svoje krakove u sve postojeće pore društvenog života i osobne živote svih ljudi koji postoje, to znači da će se oni ljudi koji ispunjavaju uvjete uspješnosti ovog društvenog sustava smatrati uspješnim ljudima općenito, a ti uvjeti se ispunjavaju ili osobnim uprizorenjem emotivno hladnih, agresivnih, dominantnih i natjecateljskih osobina unutar obrazovnog sustava ili karijernog puta (gdje se ne gleda spol) ili uprizorenjem muške ili ženske uloge unutar hijerarhijski ustrojenog kulta koji djeluje pod krinkom tradicionalne obitelji (gdje se gleda spol). Ako se želi biti uspješan u kapitalističkom društvu čija su okosnica postojanja ova dva iznad opisana načina, onda se osobno treba izgraditi unutar jedne od tih dviju kategorija. Ukoliko pojedinačna osoba to ne učini, onda je ona zbog sveprožimajućeg karaktera kapitalističkog društva iz njega izopčena i to zato što neizgradnjom sebe unutar jedne od njih ona stavlja postojanje kapitalističkog društva pod pitanje. Zbog toga se svi ljudi koji ne pripadaju u niti jednu od tih dviju kategorija okupljaju u onome što kapitalizam naziva subkulturama ili bilo kakvim drugim marginalnim skupinama ljudi samo zato jer ne spadaju u kapitalistički kalup uspješnosti. To je slika zlostavljajućeg karaktera kapitalističkog društva koje ne trpi bilo što što bi njegovo postojanje moglo dovesti pod pitanje.

Uspješnost je ona karakteristika kapitalističkog društva koja se može poistovjetiti sa samim njegovim postojanjem, iako je ona samo krinka za prisiljavanje ljudi da se izgrađuju unutar kategorija unutar kojih on traži da se izgrade kako bi osigurao svoje održanje jer u kapitalističkom društvu biti uspješan znači biti dovoljno obrazovan i mentalno otporan da stvoriš neki proizvod koji će kapitalistu koji je sudjelovao u izgradnji kapitalističkog društva donijeti profit ili posvetiti se donošenju novih ljudi na svijet koje će kapitalizam moći iskorištavati kao jeftinu radnu snagu. Unutar njega ljudi ne mogu samo biti, ne mogu samo živjeti i postojati, nego moraju biti uspješni što zatim prema pravilima kapitalizma i pokazuje vrijednost pojedine osobe što zapravo znači da ti vrijediš jedino ako stvoriš nešto korisno što će donijeti profit. Ako pojedina osoba ne ispuni spomenute uvjete uspješnosti, tada je ona osuđivana, napadana, vrijeđana i odbačena jer nije stvorila ništa što bi donijelo profit, a to se može reći i za donošenje novih ljudi na svijet. U ni jednom niti drugom iznad opisanom slučaju kapitalističke potražnje za uspješnosti ponašanje čovjeka nema veze s time tko i što je on inherentno, već isključivo ima veze s time koliko je u mogućnosti ili nije pratiti zahtjeve kapitalističkog društva za dohvaćanjem onoga što ono nameće da jedino daje vrijednost čovjeku. Čovjekova vrijednost se ne dostiže, ne postiže i ne dobiva obavljanjem pojedinih zadataka. To jedino kapitalističko društvo nameće i govori. Čovjekova vrijednost je samo u

njemu samome bez ikakvih dostizanja ciljeva ili uprizorivanja osobina i karakteristika koje ne idu u skladu s njim. Čovjek sam po sebi takav kakav je ima vrijednost bez ikakvih poveznica s bilo čim njemu izvanjskim.

Iznad spomenuti pojedinačnoj osobi nametnuti zahtjevi za vlastito kategoriziranje u svrhu vlastite uspješnosti se zapravo svode na i polaze od kapitalistički stvorenih muške i ženske uloge što su dvije kategorije ljudi bez kojih, ukoliko im one ne bi bile prema spolu prisiljavane da se unutar njih izgrade, ne bilo ni kapitalističkog društva. Jednom kad se ljudi unutar njih izgrade tada se njihova prvotna struktura prelijeva na sve aspekte ponašanja i djelovanja pojedinačne osobe jer je to jedini način na koji ona uopće može u čovjeku postojati. Ona ne bi mogla postojati ukoliko bi objašnjavala samo jedan aspekt čovjekovog života, no čovjekov psihološki svijet je izrazito strukturiran što znači da ona od čovjeka u svrhu svojeg ostvarivanja traži da tu silnu strukturu sažme u jednodimenzionalnu kategoriju. Kada čovjek to učini, on zatim sebi svoje ponašanje objašnjava tako da nešto misli, osjeća ili na određeni način djeluje zato što njegovo biće spada u jednu specifičnu kategoriju unutar koje se izgradio, a ne zato što su njegove misli, osjećaji i djelovanje specifični njemu kao osobi. Zato što on na taj način sebe razumije zatim tako razumije i druge ljude koje smatra sebi sličnima poput primjerice jedna muška osoba drugu ili jedna ženska osoba drugu, a to se događa zbog činjenice da mi svi ljudi dijelimo ljudskost zbog čega onda u drugoj osobi vidimo sebe što može biti i ispravan i pogrešan način razumijevanja svojeg bića.

Kasni kapitalizam prvotno od ljudi zahtjeva da na osnovi svojeg spola uprizore sebi nametnute uloge. Dvije najvrijednije kategorije koje on stvara su muška uloga i bijela boja kože. To znači da svaka osoba koja nije ona koja je uprizorila mušku ulogu i koja nema bijelu boju kože samim svojim postojanjem predstavlja prijetnju njegovom održanju. Iako se muška uloga i bijela boja kože u kapitalizmu predstavljaju kao privilegija, to je samo privid zato što su i one kategorije koje pojedinačne osobe koje se odluče unutar njih izgraditi stavljaju u psihološki zatvor isto kao što to čine i sve druge kategorije koje je kasni kapitalizam stvorio. Muška i ženska uloga na kojima počiva kapitalizam na isti način stavljaju osobe u psihološki zatvor i to zato što se jedino na taj način može osigurati opstanak kapitalizma. Obje uloge su na jednak način izvrnute i ne idu u skladu s prirodom pojedinačne osobe, a osobe koje ih odluče uprizoriti gotovo sigurno mogu računati na vlastitu emotivnu i psihološku propast. Po ovoj osnovici pojedinačne osobe koje su muškog ili ženskog spola odrastaju razvijajući svoju svijest unutar uloge koju im je kasni kapitalizam njihovim rođenjem nametnuo, a koje za sobom povlače:

- a) heteronormativnost koja je temelj homofobije. Zato što kapitalizam neprestano treba novi priljev ljudi koje će moći iskorištavati kao radnu snagu on ne trpi bilo kakve zajednice dviju osoba koje neće moći proizvesti nove ljude što znači da je u njegovom sustavu bilo koja seksualna privlačnost koja nije heteroseksualnost izričito zabranjena.
- b) poistovjećivanje roda sa spolom što je temelj transfobije. Pojedinačna osoba je prisiljena sebe izgraditi unutar kategorije svojeg spola jer jedino tako ona može uprizoriti od strane kapitalizma nametnutu ulogu s obzirom na svoj spol. Njoj je zabranjeno da istražuje sebe i moguće dođe do zaključka da se njezin rod ne slaže s njezinim spolom zato što bi to značilo da će ona tada odbiti uprizoriti sebi nametnutu ulogu.
- c) mizoginiju koja polazi od činjenice da se osobe ženskog spola koje to nikad nisu htjele prisiljava da rađaju djecu ili od činjenice da je kasni kapitalizam veću vrijednost dao muškoj osobi od ženske zato što ženska nije sudjelovala u njegovom nastanku.
- d) rasizam koji polazi od činjenice da vladajućim kapitalističkim društvenim sustavom upravljaju uglavnom osobe bijele boje kože.

itd.

Ljudi se po sebi ne dijele na spolove niti im je njihova uloga koja im je dodijeljena zbog spola inherentna. Isto tako se po sebi ne dijele niti na bilo kakve druge kategorije. Na ovaj način ljude dijeli jedino društvo kasnog kapitalizma. Sve nabrojane, a i sve druge nenabrojane, kategorije postoje u svrhu određivanja normativiteta kapitalističkog društva, a ne objektivnog normativiteta. Objektivni normativitet ne postoji.

Kako bi se čovjek izgradio unutar kategorije, ona njemu treba biti nametnuta, jer ako mu ne bi bila nametnuta tada bi se odbio izgraditi unutar nje pošto ona nije izgrađena prema njegovoj istini, već prema željama vladajućeg društvenog sustava, odnosno kapitalističkog društvenog sustava kojemu je postojanje upitno ukoliko ne bi ljude navodio da se izgrade unutar kategorija koje je on za njih pripremio. Kako bi se ovo stanje moglo provesti u djelo, kapitalizam treba pojedinačnu osobu od njezinog rođenja odgajati u kategoriji jer jedino tako ona neće saznati za mogućnost življenja u skladu sa svojom istinom, a kako bi ju tijekom svojeg života održala on se mora pobrinuti da nikada ne dođe u dodir sa svojom istinom što čini napadom na njezin emotivni aspekt, odnosno napadom, osuđivanjem i vrijeđanjem ukoliko krene u upoznavanje, istraživanje sebe. Upravo ovo je društveno stanje koje onemogućava, otežava i zabranjuje svakom pojedinačnom čovjeku da djeluje prema svojoj istini. Istina svakog pojedinačnog čovjeka nema veze s niti jednom kategorijom u koju ga stavlja kapitalizam. Ona nema veze sa spolom, bojom kože ili bilo kojom drugom kategorijom, već isključivo strukturom svakog pojedinačnog bića koja je isključivo njegova struktura, odnosno ona struktura kroz koju se priroda objavljuje na već predodređen način što zatim za ishod ima njezino oživljavanje na način na koji je bilo predodređeno da ona oživi kroz pojedinačnu osobu.

Kapitalističko društvo na temelju činjenice da ljude ne navodi da razumom upoznaju same sebe dovodi do cijelog spektra onoga što nazivamo društvenim problemima, a koji svi polaze od toga da je pojedinačnim osobama zabranjeno da sebe upoznaju i zatim djeluju po tijekom tog procesa otkrivenim principima svojeg bića. Kada ljudi djeluju prema načinima koji su im bili otkriveni kada su same sebe do izvjesne mjere upoznali (što je proces koji nikada ne prestaje te nikada nećemo sebe znati u potpunosti, ali možemo doći do točke u kojoj će predstavljati glavninu nas), onda to od njih stvara u njima potpune osobe koje neće imati potrebe osvrnuti se oko sebe da bi iz svoje okoline crpile materijal potreban da svoj psihološki život održe na životu, iako se u tom slučaju to svejedno nikada ne bi dogodilo u punom smislu riječi. Kada osoba sebe do izvjesne mjere zna, tada ona iz same sebe crpi znanje potrebno za svoje djelovanje.

U sebi potpuna osoba je do jedne izvjesne mjere sebe upoznala što znači da će ona svoje biće usmjeriti na preoblikovanje svoje svrhe u zbilju putem proizvodnje, koja zato što je postala principom njezinog bića sada čini njezin identitet. Oni ljudi kojima je od strane društva zabranjeno da upoznaju same sebe ne znaju svoju svrhu ne zato što ju nemaju, već zato što im je od kapitalističkog društva zabranjeno da koriste razum na način da razvijaju svoju intuiciju putem koje će zatim dohvatiti u sebi prisutno od prirode proizvedeno intuitivno znanje. Jednom kada to prirodno znanje bude u nama otkriveno, tada mi nalazimo i našu svrhu, a ona tada postaje princip našeg bića i čini naš identitet. U onima kojima je zabranjeno da upoznaju same sebe je prema tome na ono mjesto njih na kojem bi se inače nalazila njihova svrha uslijed njezina izostanka postavljena agresivnost koja je umjesto u proizvod proizvedena u društveni problem. Čovjekovo postojanje je po sebi izjednačeno sa objavom prirode kroz njega, a ukoliko dođe do toga da čovjek samog sebe ne upoznaje pomoću razuma, priroda kroz njega nikada neće moći biti objavljena, i upravo to je ono što u njemu stvara nemir, agresivnost, tjeskobu i tugu koji se prema van ispoljavaju na različite načine koje kapitalističko društvo manipulativno pripisuje defektu ili deficitima pojedinačnog čovjeka. Temelj svakog društvenog problema je nesigurnost konstrukcije pojedinačnog čovjekovog bića usred neznanja svoje svrhe i time neimanja vlastitog identiteta.

Pretjerano naglašavanje nesporazuma koji u čovjeku nastaje zbog istovremenog postojanja i razuma i intuicije se u kapitalističkom društvu događa zbog društvenog obuzimanja čovjekove sposobnosti za

razum, a to se događa zbog nametanja kategorija u ljudskom razvoju koje se jedino mogu razumjeti razumski. Čovjek je sam po sebi već zbog postojanja sposobnosti za razum u sebi odvojen od dohvaćanja svoje istine, a taj razdor postaje nepremostiv jednom kada mu se krenu nametati kategorije koje zapravo znače dohvaćanje onog načina života koji ne ide u skladu s njegovom istinom, već mu je nametnut izvana i znači isključivo želje vladajuće društvene strukture za kontrolom smjera u kojem će se ona kretati. Čovjek je izrazito upoznat sa svojim tijelom zato što je rođen kao tijelo i s njim je srašten zbog čega mu je jako teško početi se odvajati od njega, a zato što je razum čovjekova sposobnost koja ima ulogu samo u trodimenzionalnom ovozemaljskom životu u kojem on također postoji kao tijelo, će on informacije koje u sebe putem razuma primi od izvan sebe primiti izrazito lako i jednostavno, odnosno tu mislim na činjenicu da one putem razuma u njega teku izrazitom lakoćom. Intuicija na ovaj način ne djeluje jer kada putem nje u nama dohvatimo od prirode proizvedeno intuitivno znanje tada se trebamo posvetiti njegovom dešifriranju što od nas iziskuje puno vremena, truda i razumijevanja za same sebe zbog čega je puno lakše, jednostavnije i učinkovitije samo se izgraditi prema onim informacijama koje u sebe o nama u sklopu nametnute kategorije primimo.

Dakle, glavnu ulogu u čovjekovoj izgradnji samog sebe unutar kapitalistički proizvedene kategorije ne igra društvo, već njegov razum koji mu omogućuje slobodnu volju pa mu prema tome također daje mogućnost da se unutar nje ne izgradi, no to nije lako izvesti zato što kapitalističko društvo ima mehanizme za sprečavanje neizgradnje sebe unutar nametnute kategorije koji se događaju kroz emotivni aspekt čovjeka, to jest zastrašivanje, vrijeđanje, zlostavljanje itd.

4. NAČIN NA KOJI SUVREMENA PSIHOLOGIJA DJELUJE U SLUŽBI KAPITALIZMA I NJEGOVIM NAPORIMA DA LJUDE ČIM VIŠE UDALJI OD KORIŠTENJA INTUICIJE U VLASTITIM ŽIVOTIMA

Glavna odrednica kapitalističkog društva je njegov napor da u čovjeku ošteti mogućnost za korištenje vlastite intuicije u svojem djelovanju što zatim svaku pojedinačnu osobu dovodi do stanja u kojem ona glas svoje intuicije neprestano potiskuje. Ono ove napore vrši kroz iznad opisane kapitalističke kategorije i napad na emotivni aspekt čovjeka ukoliko se unutar nje odbije izgraditi, a njegova sluškinja koja postoji u svrhu opravdavanja tih kategorija je suvremena psihologija. Ukoliko ona ne bi postojala, tada ne bi postojalo „službenih dokaza“ koji „dokazuju“ njihovu istinu, a ona tu istinu nastoji dokazati kroz izrazito doslovno istraživanje ljudskog bića kao biološkog bića čija konstrukcija psihološkog svijeta polazi od biologije njegova tijela. Primjerice, u suvremenom društvu je veoma popularno različita ponašanja pojedinačnih osoba opravdavati razinom hormona u njihovoj krvi.

Zato što je kapitalistička kategorija ovozemaljski pojam, to znači da korespondira samo s onim aspektom u čovjeku koji je isto ovozemaljski, a to su njegov razum putem kojeg u sebe prima njezin opis i tijelo na koje se taj opis primjenjuje. Zato što kategorija, iako je jednodimenzionalna, ne može postojati ukoliko se njezin utjecaj ne prelije na sve aspekte čovjeka, to znači da jedna kategorija opisuje jedno ljudsko biće sa iznimno strukturiranim psihološkim svijetom, ali zato što ona dolazi sa nametima, to znači da čovjek mora biti uvjeren u to da on zaista odgovara jednoj kategoriji. On se uvjerava da joj odgovara kroz sveprožimajući karakter suvremene psihologije u koju se kapitalizam infiltrirao i koja zatim postavlja norme ponašanja prema zahtjevima kapitalizma. Kapitalizam sam po sebi nameće kategorije, ali ima i pomoć suvremene psihologije koja svakakvim znanstvenim istraživanjima biologije ljudskog tijela nastoji opravdati razumijevanje čovjeka prema opisima kapitalistički stvorenih kategorija. Ona u tim istraživanjima polazi od ovih kategorija koje, zato što ne odgovaraju strukturi pojedinačnog ljudskog bića, ne mogu dati nikakve validne zaključke o ljudskom ponašanju pa zbog toga pribjegava davanju pretpostavki o njemu prema kojima zatim opisuje ljudsko ponašanje i koje prikazuje kao rezultatima provedenih istraživanja. Kroz ove uvjete se ne omogućuje slobodno djelovanje koje ne ide u skladu s kapitalističkim kategorijama, a kada ono zaista ne ide, tada se čovjeka uvjerava da je njegovo ponašanje defektno te da se treba naučiti kako prilagoditi ostatku društva. To ne znači da je stvarno defektno, nego da se taj pojedinačni čovjek ne ponaša u skladu sa društvenim zahtjevima.

Potrebno je u ovom odjeljku shodno već prethodno spomenutim navodima reći da je u suvremenom društvu pretjerano naglašena pretpostavljena razlika između muškog i ženskog spola. To nije zato što stvarno postoje inherentne razlike među spolovima, već zato što kapitalizam ne bi mogao postojati ukoliko ne bi bilo te razlike, a tu prvo mislim na razlike koje se pojedinom spolu nameću u njihovom ponašanju. Probajmo zamisliti bi li kapitalizam mogao postojati ukoliko bi se žene odgajalo da budu emotivno hladne, agresivne, napadne i dominantne, a muškarce da budu emotivno topli, miroljubivi, smireni i submisivni. Bismo li u društvenom poretku s ljudima različitih spolova koji uprizoravaju ove osobine mogli govoriti o kapitalizmu? Zbog plitkog karaktera kategorije se ponašanje pojedinog spola pripisuje njima inherentnoj biologiji tijela, no ovdje nema govora ni o čemu inherentnom, već isključivo opisu kapitalistički stvorene kategorije.

Ostajanje sraštenim sa svojim tijelom je prvi simptom uprizorivanja kapitalističke kategorije. Kada smo srašteni sa svojim tijelima, mi nismo na dovoljno visokoj razini razumijevanja sebe kako bismo uvidjeli da ono kako mi razumijemo sebe nije kakvi mi zapravo jesmo. Ta sraštenost s tijelom zatim proizvodi duboku sebičnost koja pojedinačnoj osobi onemogućava da sve oko sebe vidi bilo kako drugačije od onoga kako ona vidi samu sebe. Ovaj način razumijevanja sebe je sastavni dio čovjekovog djetinjstva u kojem je on srašten sa svojim tijelom zato što još uvijek nije naučio kako se od njega odvojiti, ali nije sastavni dio čovjekove odraslosti. Kada je čovjek u svojoj odrasloj dobi isti kakav je i bio u svojem djetinjstvu, to narušava harmoniju kolektivne svijesti na Zemlji zato što priroda nije predodredila da on cijeli svoj život ostane srašten sa svojim tijelom.

5. POMICANJE OŠTEĆENE MOGUĆNOSTI ZA KORIŠTENJE VLASTITE INTUICIJE NA PRIRODU U CJELINI

Onemogućavanje korištenja vlastite intuicije u svojem djelovanju se na najizrazitiji način može vidjeti u nametanju kategorija svakom čovjeku. Ovo se odnosi isključivo na pojedinačne živote ljudi, dok se isto u odnosu na cijelu prirodu gdje sposobnost za intuiciju postoji u svrhu skladnog života s njom može vidjeti u nametanju kategorizacije bića koja postoje, a koja nisu ljudi. Ta kategorizacija je zastarjela u društvu ustaljeni folklor prema kojem se sva živa bića dijele na biljke, životinje, čovjeka i boga prema čemu su biljke i životinje po razvoju ispod čovjeka, a čovjek je po razvoju ispod boga. Krutost ove kategorizacije podrazumijeva da čovjek posjeduje nešto što biljke i životinje ne posjeduju zbog čega si on daje za pravo da određuje vrijednost biljkama i životinjama, a da bog posjeduje nešto što biljke, životinje i čovjek ne posjeduju, iako su sve ove skupine bića očitovanja jedne iste i svugdje jednake prirode. Drugačije razumijevanje njihove svrhe zbog toga što je priroda jedna ista i svugdje jednaka za sobom povlači kršenje njezinog integriteta zato što ona kroz njih na jedinstven način djeluje kako bi omogućila nesmetano davanje života samoj sebi i svim svojim očitovanjima koja su sva jedno. Kada se ne poštuje integritet prirode, onda to dovodi do osjetilima dohvatljivih njezinih abnormalnosti koje se mogu javiti u svim živim bićima u ovozemaljskoj prirodi i njoj samoj poput bolesti tijela u čovjeka ili zagađenja rijeka.

Internaliziranje ove kategorizacije bića u čovjeku potiskuje njegov intuitivni dio na način da ga prisiljava da u svojim razumijevanjima sebe i svega oko sebe previše bude osvrnut na svoja osjetila, odnosno to kako tijelo pojedinog bića izgleda. On je ovdje previše osvrnut na svoja osjetila u smislu da kada vidi kako tijelo bića kojeg promatra izgleda, on samo prema informacijama koje je svojim osjetilima u tom trenutku dohvatio odlučuje koju će mu vrijednost prema ovoj ustaljenoj kategorizaciji zadati. Čovjek pak smatra da je bog nešto što se po razvoju nalazi iznad njega ne zato što je to neupitno, već zato što mu je to vjerovanje nametnuto. Ova kategorizacija bića je prvotno poznata kao percepcija proizašla iz Biblije u kojoj je čovjek gospodar prirode koji treba biti submisivan pred Bogom. Prema tome ono što ona zapravo jest je kršćanski stav koji je infiltriran u općenitu atmosferu današnjeg društva. Zato što je priroda jedna i svugdje jednaka znači da sva bića koja u sklopu nje postoje postoje na jednak način te se u ovom kontekstu uopće ne može govoriti o ljudski stvorenom pojmu vrijednosti. Ukoliko postoje situacije u kojima se ona dijele po hijerarhiji, to samo znači da je tu hijerarhiju stvorio čovjek koji djeluje u vlastitu korist. On nije po bilo kojoj sposobnosti koja se razlikuje od sposobnosti biljaka i životinja po

vrijednosti iznad njih. On ima sposobnost za razum sebi prilagođenu kako bi se njegovim promatranjima prirode ona kroz njega objavila, ne kako bi on samom sebi davao veću vrijednost jer smatra da ima ono što biljke i životinje nemaju. No, zato što je čovjek iz prirode nastao sa sposobnostima za razum i intuiciju ne može značiti da ih sva druga bića koja su isto proizašla iz prirode nemaju. Ako je čovjek iz prirode s njima proizašao, to znači da su s njima i sva druga bića proizašla samo što su prilagođena njihovim tijelima. Čovjek ima sposobnosti za razum i intuiciju koje su prilagođene njegovom tijelu i zahtjevu prirode da se kroz njega objavljuje, dok su sposobnosti za razum i intuiciju u svim drugim bićima prilagođene njihovim tijelima te nemaju istu mogućnost djelovanja kakvu imaju u čovjeku, no zato što priroda oživljava kroz čovjeka to znači da razum i intuicija u drugim bićima također oživljavaju tek onda kada ih čovjek opiše. Oni u njima ne postoje prije dobivanja čovjekovog opisa, odnosno prije objave prirode kroz njega.

Ovom kategorizacijom bića kapitalističko društvo čovjeka uvjerava da je po razvoju iznad biljaka i životinja dok ga istovremeno navodi da se u razumijevanju svega oko sebe pretjerano oslanja na svoje tijelo koje je izjednačeno s njegovim osjetilima kao da je životinja. To rezultira time da je čovjek zbunjen u vezi svojeg mjesta na Zemlji zato što ga društvo istovremeno navodi da se u razumijevanju svega oko sebe prvotno oslanja na svoje tijelo isto kao što to čine životinje i da je uz to on po razvoju iznad biljaka i životinja. Kako je moguće da je čovjek istovremeno po razvoju iznad biljaka i životinja i da sve oko sebe razumijeva kao da je životinja? Nametanje ove kategorizacije bića čovjeku upravo zbog ove njegove zbunjenosti oko svojeg mjesta unutar cjeline prirode koju ona stvara ima pogubno djelovanje na prirodu u cjelini.

a) OSJETILNA ZAMJEDBA KAO TEMELJ NA PRIVIDU IZRAĐENIH DUALIZAMA

Do sad je bilo govora samo o čovjekovoj sposobnosti za razum i intuiciju u načinu na koji on putem njih stvara svoje biće, no zapostavljao se jedan iznimno važan aspekt njegovih osjetila. Njegovo tijelo promatrano izvana se može izjednačiti s njegovom sposobnosti za osjetila, promatrano iznutra se može izjednačiti s njegovom sposobnosti za intuiciju, dok se razum nalazi između ove dvije oblasti što znači da on ima ulogu u načinu na koji će i informacije dobivene putem osjetila i putem intuicije biti procesuirane. Informacije dobivene putem intuicije imaju ulogu u stvaranju psihološkog svijeta pojedinačnog čovjeka, one dobivene putem osjetila imaju ulogu u stvaranju njegove pozicije u prirodi u cjelini zato što kroz njih dohvaćene omogućuju razumijevanje svega što nije puko subjektivno bez nametnutih kategorija, dok je sam razum izrazito podložan svojem oblikovanju samo na temelju kategorija koje su pojedinačnom čovjeku bile nametnute.

Zato što se čovjekovo tijelo izvana izjednačava s njegovom sposobnosti za osjetila, to znači da su one informacije koje se kroz njih dohvate sirove te kao takve imaju mogućnosti u tijelu prouzrokovati nestabilne emocije ukoliko razum sa svojim djelovanjem nije uključen u njihovo preoblikovanje u svrhu skladnog života s prirodom u cjelini. Iako je čovjekova sposobnost za osjetila izjednačena s njegovim tijelom koje, zato što je čovjek rođen kao tijelo, je ono što on prvo u svojem životu zna, ne može se reći da su i njegova osjetila ono što on prvo u svojem životu zna zato što se osjet dobiven kroz osjetilo ne zna ukoliko nije dovoljno razvijena sposobnost za razum koji bi tom osjetu dao značenje. Bez nje razvijene oni osjeti koji se dobivaju su nejasni i podložni utjecaju razuma koji bi im određivao što oni jesu što se jedino može dogoditi u stanju njegovog oblikovanja prema izvana nametnutoj kategoriji kada se ne može govoriti o razvijenoj sposobnosti za razum, već jednom njegovom krnjem obliku koji je u njemu zaostao radi neslušanja vlastite intuicije u svrhu njegovoj razvoja. Ispravno razumijevanje osjeta u pojedinačnom čovjeku se jedino događa kada je u njemu razum oblikovan slušanjem vlastite intuicije, dok isključivo djelovanje prema osjetu, odnosno osjetilnoj spoznaji, ili određivanje osjeta od strane razuma samo dovodi do nestabilnog psihološkog svijeta.

Osjet, osjetilna zamjedba su informacije koje u sebe izravno primamo putem svojih osjetila. Zato što osjetilna zamjedba dovodi do osjetilne spoznaje koja je najniža vrsta spoznaje, to znači da jedino ima

moгуćnost u nama na djelovanje potaknuti najniže dijelove konstrukcije našeg bića, odnosno naše emocije. Zato što govorimo o osjetilnoj spoznaji, to znači da u ispravnom razumijevanju nje treba na ispravan način sudjelovati razum. Ukoliko razum ovdje ne djeluje ispravno, tada emocije koje je u čovjeku potaknuo osjet ostaju nestabilne. Priroda emocija po sebi je da su one nestabilne. One postaju stabilnima tek kada došavši do razuma on njih preoblikuje u razumijevanje prirode koje ide u skladu s njom, a to može učiniti samo ako čovjek sluša svoju intuiciju.

Osjetilna zamjedba je temelj na prividu izgrađenih dualizama na kojima se temelji kapitalističko društvo ukoliko razum pojedinačne osobe nije izgrađen prema dosluhu sa vlastitom intuicijom, već prema od izvana nametnutim kategorijama. Ni od vlastitih osjetila niti od intuicije ne možemo pobjeći, no njihovo ispravno korištenje koje kada je na taj način korišteno stvara stanje u kojem sva živa bića i priroda postoje u harmoniji, polazi od razuma, odnosno od oblikovanja vlastitog razuma isključivo u dosluhu sa vlastitom intuicijom i načina na koji on u takvom obliku djeluje.

6. PRIRODNO PODRIJETLO ORGANA U ČOVJEKA

Tjelesni prikaz očitovanja prirode u obliku čovjeka je srce. U načinu na koji ono djeluje i njegovoj strukturi se očituje želja prirode da kroz čovjeka krene postojati. Sasvim je jasno da je srce prvi organ bez kojeg nema čovjeka kao čovjeka. Čak i onda kada čovjek nema moždanu funkciju, njegovo srce i dalje može kucati i do jedne ga mjere držati živim. Srce u čovjeku kao jednoj vrsti očitovanja prirode zbog toga ima važniju ulogu od mozga. Kada ono u čovjeku prestane kucati on u potpunosti gubi svoj život, dok kada izgubi moždanu funkciju uz normalno kucanje srca on može još uvijek do jedne izvjesne mjere biti živ. Svi preostali organi su u čovjeku nižeg reda.

Činjenica da je srce tjelesni prikaz očitovanja prirode u obliku čovjeka se može vidjeti u načinu na koji najmanji sastavni dio srca djeluje. Kardiomiociti su specijalizirane stanice od kojih je sastavljeno srčano mišićno vlakno. Oni su stvoreni tako da zbog svoje nemogućnosti da potroše energiju omoguće srčanom mišiću da kroz čovjekov život od njegovog početka do kraja ne prestane kucati. Čovjekovo nepoštivanje integriteta prirode za sobom najlakše i najbrže povlači uništenje strukture srčanog mišića zato što kroz njega priroda njemu daje mogućnost da se kroz njega objavi. Kada kažem da čovjekovo nepoštivanje integriteta prirode za sobom povlači uništenje strukture njegovog srčanog mišića, tada mislim na činjenicu da čovjekovo odavanje niskim tjelesnim strastima za sobom povlači veću mogućnost za pojavu onoga što nazivamo kardiovaskularnom bolesti. Nepoštivanje integriteta prirode znači ponašanje kao da se nije ni na koji način povezan s njom, a to se u današnjem kapitalističkom društvu događa zbog načina na koji ono djeluje koji ga navodi da se u najvećoj mjeri od nje udalji. Nepoštivanje integriteta prirode za sobom povlači i uništenje strukture preostalih organa, ali oni nisu toliko podložni uništenju poput srca. To se možda najjasnije očituje u jetri koja ima mogućnost samoobnove ukoliko njezino uništenje nije pretjerano ili kosti koje se mogu slomiti jedino uslijed napada izvanjske sile.

Kada je čovjek rođen sa greškom u strukturi svojeg srca, to znači da se priroda kroz njega očitovala na poseban način koji je drugačiji od njezinih objava kroz ljude koji nemaju srčanih grešaka koji su opet svi po sebi drugačiji. Ova posebnost čovjekovog bića se prvotno očituje u prisutnosti greške u strukturi njegovog srca, iako se također očituje u greški u strukturi drugih njegovih organa koja seže sve do greške u izrazu pojedinog gena.

Priroda ne bi mogla sebe objavljivati ukoliko čovjek ne bi postojao u obliku tijela. To tijelo nije čovjek sam. Njegova bit se nalazi unutar njega, no ona ne bi mogla postojati ukoliko ne bi imala tijelo koje je njezino svojevrsno prijevozno sredstvo u kojem se može nastaniti. To ne znači da sva druga tijela koja postoje (biljke, životinje i neživa tijela poput kamena) nemaju svoju bit unutar sebe, nego im samo nije dana mogućnost kakva je dana čovjeku da se kroz njih priroda objavljuje. U njima je priroda zarobljena zato što nemaju sposobnost za jezik kojim bi opisivali sve ono što se nalazi oko njih i jedino zato se kroz

njih priroda ne može objavljivati, no to što se ne objavljuje ne znači da se u njima ne nalazi na njima svojstven način. Čovjek je samo posebno očitovanje kojemu je dana sposobnost za jezik i glas kako bi se kroz njih priroda iz njega oslobodila. Kako uopće izgleda vrhovna priroda?

7. VRHOVNA PRIRODA

Čovjek je zadnje očitovanje prirode i jedino koje joj omogućuje objavu. To što joj je zadnje očitovanje se vidi po tome što ima sposobnost jezika putem kojeg ju opisuje što također znači da je najviše od svih očitovanja od nje udaljeno. Niti jedno drugo pojavno biće nema sposobnost jezika kakvu ima čovjek, a to znači da se kroz njih priroda ne može objavljivati. Čovjek je prema tome očitovanje prirode stvoreno nakon što su stvorena sva druga moguća pojavna bića koja su isto očitovanja prirode, no za razliku od njih je čovjeku dana sposobnost jezika kako bi pomoću njega on krenuo njih opisivati, a ona sva, što znači i priroda, kroz njega na taj način živjeti. Sva očitovanja prirode su otjelovljene duše i postoje u obliku bića, no sve zasebne otjelovljene duše moraju biti otjelovljivane na različitim stupnjevima jer inače ne bi moglo doći do toga da čovjek postane očitovanje prirode koje bi joj omogućilo život.

To stupnjevanje otjelovljivanja duša se nazire u starosti pojedinih bića koja čine svemir. S obzirom na postojanje svemira ona najstarija su najviše približena prirodi, a u tu skupinu najprije pripadaju zvijezde. Zato što su joj najviše približene one imaju glavnu ulogu u održavanju njezine strukture. Uz zvijezde glavnu ulogu u održavanju ove strukture imaju i duhovna bića koja na njima borave i koja se na planetima pojavljuju u obliku tijela u svrhu revitalizacije svijesti na njima. Takva duhovna bića postoje na svakoj zvijezdi i u sebi nose istu esenciju koju nose i zvijezde s kojih dolaze. Bića koja uz zvijezde i na njima prisutna duhovna bića omogućuju održanje prirode su planeti. Na njima borave uglavnom bića koja imaju tijela koja su s njima sljubljena uz duhovna bića koja su na njima sporedna zato što ona nastaju isključivo na zvijezdama, ali se mogu pojaviti u obliku tijela. Uz zvijezde, planete i pojedinačna bića koja na njima borave postoje i kameni ostaci poput asteroida i meteorita nastali nakon formacije planeta i drugih kaotičnih ponašanja različitih tijela u svemiru koji u sebi na najbolji način nose ostatke prve prirode jer su dijelovi onih bića koja su u najvećoj mjeri približena prvoj prirodi i prema tome imaju sposobnost donijeti i prenijeti njezina načela postojanja po cijelom svemiru. Zato što su nastali iz prirode isto kao i čovjek i sva druga bića na Zemlji, to znači da su i zvijezde, planeti i kameni ostaci otjelovljene duše koje imaju razum i intuiciju koje im omogućuju svijest.

Ona bića koja postoje na planetima su s njima sljubljena, dok ona bića koja postoje na zvijezdama s njima nisu sljubljena zbog čega se mogu od njih odvojiti i putovati svemirom. Na planetima uglavnom postoje bića koja su s njime sljubljena što znači da su u najvećoj mjeri prilagođena životu na njemu. To znači da tjelesna bića s jednog planeta ne mogu postojati na bilo kojem drugom planetu jer nisu prilagođena životu na njemu.

Čovjek je prema tome izričito stvoren da živi na planetu Zemlji, a ne nekom drugom planetu. Ta činjenica se najbolje može vidjeti u čovjekovoj potrebi za spavanjem kada padne noć i razbuđenosti kada traje dan. To je izravan dokaz toga da je stvoren da postoji isključivo na Zemlji na kojoj se vremena trajanja noći i dana uvijek jednako izmjenjuju u ciklusima, a on ne može ne osjetiti potrebu da spava kroz noć i bude budan kroz dan. Osim izmjene noći i dana, najbolje se može čovjekova predodređenost da živi baš na Zemlji vidjeti u postojanju Zemljine atmosfere bez koje se Sunčeva svjetlost po njoj ne bi mogla raspršiti i tako stvoriti dan i bez koje ne bi mogli na njoj postojati uvjeti za život koji bi omogućili njegovo očitovanje na njoj. Bez postojanja atmosfere na Zemlji ne bi moglo biti ni čovjeka niti njegovog djelovanja u sklopu istraživanja Zemlje same, ali niti u sklopu istraživanja svemira. Uz atmosferu ovdje također ima ulogu i Zemljina rotacija koja omogućuje noć. Osim čovjeka, sva druga živa bića koja žive i živjela su na Zemlji također jesu i bila su predodređena da se pojave baš ovdje zajedno s čovjekom jer da su se pojavila na nekom drugom planetu tada ih čovjek ne bi mogao opisati, a priroda ne bi mogla oživjeti. Sposobnost jezika je još jedna postavka koja je veoma bitna jer čovjek ima jezik koji je prilagođen životu na Zemlji što znači da kada istražujemo svemir radimo grešku kada ga opisujemo

jezikom kakav koristimo na Zemlji. Zbog toga kada opisujemo prirodu koja se nalazi izvan planeta Zemlje trebamo jezik prilagoditi tako da čim manje nalikuje onom kojeg smo navikli koristiti na planetu Zemlji.

Kada govorimo o čovjeku samom kao biću koje je udaljeno od prirode tada moramo uzeti u obzir i sve godine njegovog postojanja na Zemlji i kako su točno one navele čovjeka da se s vremenom sve više udaljuje od prirode. Čovjek na samom početku svojeg postojanja čovjekom na Zemlji i suvremeni čovjek su dvije sasvim različite stvari. Suvremeni čovjek je puno udaljeniji od svojeg najprvotnijeg oblika, a to znači i puno udaljeniji od prirode nego što je to bio u svojem najprvotnijem obliku zato što je starost bića koja postoje svugdje u svemiru i na zvijezdama i planetama izjednačena sa njihovom blizinom prirodi iz koje su nastala. Priroda prema tome ne bi mogla oživjeti kroz čovjeka ukoliko bi on zauvijek ostao na stupnju na kojem je bio kada je tek počeo postojati kao čovjek. Ona se morala prema tome pobrinuti da ne ostane na tom stupnju i da omogući njegovo postojanje na način da ona na kraju kroz njega krene oživljavati. To je učinila tako što je neprestanom obnovom tjelesnih oblika čovjeka na Zemlji, koji su zapravo otjelovljene duše koje neprestano mijenjaju oblike svojih tijela jer one ne mogu prestati postojati, ali mogu neprestano uzimati novi oblik tijela, stvorila stanje u kojem neprestano duševna preoblikovanja u tijela ta tijela sve više udaljuju od prirode zato što tim procesom one same odlaze sve dalje i dalje od prve vrhovne prirode. Što dalje odlaze to je tijelo u obliku kojeg se otjelove sve udaljenije od prirode što mu zatim daje sve veću sposobnost za njezino promatranje. Što on ima veću sposobnost za njezino promatranje, to se ona kroz njega objavljuje u većoj mjeri. Zato što pojedinačne duše u ovom slučaju odlaze izrazito daleko od prve vrhovne prirode, to znači da je esencija svake od njih slaba, oslabljena je jer je na najveći mogući način udaljena od prve vrhovne prirode. To zatim rezultira time da se one otjelove u obliku ljudi koji zbog slabih esencija duše koje su se u obliku njihovih tijela otjelovile neprestano žude za niskim tjelesnim strastima u obliku hedonizma, nemaju sposobnost za pronalaženjem moralnih zakona u sebi, nemaju mogućnost za odvajanjem od svojih tijela što prouzrokuje sebično ponašanje i imaju želje ostati s njim sljubljeni, ali su istovremeno najdalje udaljeni od prirode zbog čega ju u ovakvom stanju mogu jako precizno, jako učinkovito opisati. Ovakvo stanje u čovjeku dovodi do stvaranja zajednica koje preživljavaju na jednakim načelima, a zajednica koju prema ovim načelima mi danas znamo i u kojoj živimo je kapitalističko društvo. Kapitalizam je prema tome samo jedan dio ciklusa prirode kojeg je ona stvorila u svrhu svojeg oživljavanja i življenja. Ovakvo stanje u ljudima i na Zemlji neće moći biti održavano do zauvijek jer će pojedinačne duše koje se otjelovljavaju u obliku ljudskog tijela na kraju izgubiti svoju snagu i više se neće moći otjelovljivati u obliku niti jednog ljudskog tijela. To će zatim dovesti do kraja postojanja ljudi kao tjelesnih bića na ovoj Zemlji što zatim znači i kraj postojanja Zemlje u svojem totalitetu kao jednog od očitovanja prirode, ali i Sunca i drugih svemirskih tijela. Što dolazi nakon toga kroz što će se priroda moći objavljivati je trenutno nepoznato.

LITERATURA:

1. Arendt, H., Istina i laž u politici, Filip Višnjić, Beograd 1994.
2. Berkeley, G., „Rasprava o načelima ljudske spoznaje“ (ulomci), u: Božičević, V. (prir.), Filozofija britanskog empirizma, Hrestomatija filozofije 4, Zagreb 1996.
3. Descartes, R., Metafizičke meditacije, Episteme, Beograd 1998.
4. Despot, B., Tako kazuje Heraklit, Efežanin, Jesenski i Turk, Zagreb 2005.
5. Feuerbach, L., Predavanja o suštini religije, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd 1974.
6. Foucault, M., Povijest seksualnosti 1: Volja za znanjem, Domino, Zagreb 2013.
7. Heidegger, M., „Pitanje o tehnici“, u: Kraj filozofije i zadaća mišljenja, Naprijed, Zagreb 1996.
8. Hume, D., „Rasprava o ljudskoj prirodi“ (ulomci), u: Božičević, V. (prir.), Filozofija britanskog empirizma, Hrestomatija filozofije 4, Zagreb 1996.
9. Kant, I., Kritika čistog uma, Nakladni zavod Matice hrvatske, 1984.
10. Kant, I., Kritika moći suđenja, Beogradski izdavačko-grafički zavod – Redakcija „Kultura“, Beograd 1975.
11. Kant, I., Osnivanje metafizike čudoređa, Igitur, Zagreb 1995.
12. Kant, I., „Što je prosvjetiteljstvo?“, u: Pravno-politički spisi, Politička kultura, Zagreb 2000.
13. Kardiomiociti: <https://www.sciencedirect.com/topics/engineering/cardiomyocytes> (pristupljeno: 30.6.2024.)
14. Mikecin, I., Parmenid, Matica hrvatska, Zagreb 2018.
15. Mikecin, I., Heraklit, Matica hrvatska, Zagreb 2013.
16. Nagel, T., The View from Nowhere, Oxford University Press, New York, 1986
17. Parmenid, O prirodi, prijevod M. Ježić
18. „Znanje i mnijenje u filozofiji J. Locke“, u: Petrović, G., Od Locke do Ayera, Kultura, Beograd 1964.
19. Rousseau, J. J., Rasprava o porijeklu i osnovama nejednakosti među ljudima/Društveni ugovor, Školska knjiga, Zagreb 1978.
20. Schelling, F.W.J., „Uvod u filozofiju objave ili utemeljenje pozitivne filozofije“, u: Berlinska propedeutika, Demetra, Zagreb 1996.
21. Wittgenstein, L., Tractatus logico-philosophicus, Veselin Masleša, Sarajevo 1960.